

Dobrý Ježíši,

poznal jsi, co je bolest.

Víš, jaké to je, když...

maminku bolí zuby a tatínka záda.

(Jmenujeme lidi, o kterých víme, že je něco bolí.)

Poznal jsi, co je samota.

Víš, jaké to je, když...

panu K. všichni umřeli a on zůstal sám.

(Jmenujeme lidi, o kterých víme, že jsou sami.)

Poznal jsi, co je to smrt.

Víš, jaké to je, když umírali...

děda Rudolf a babička Marie.

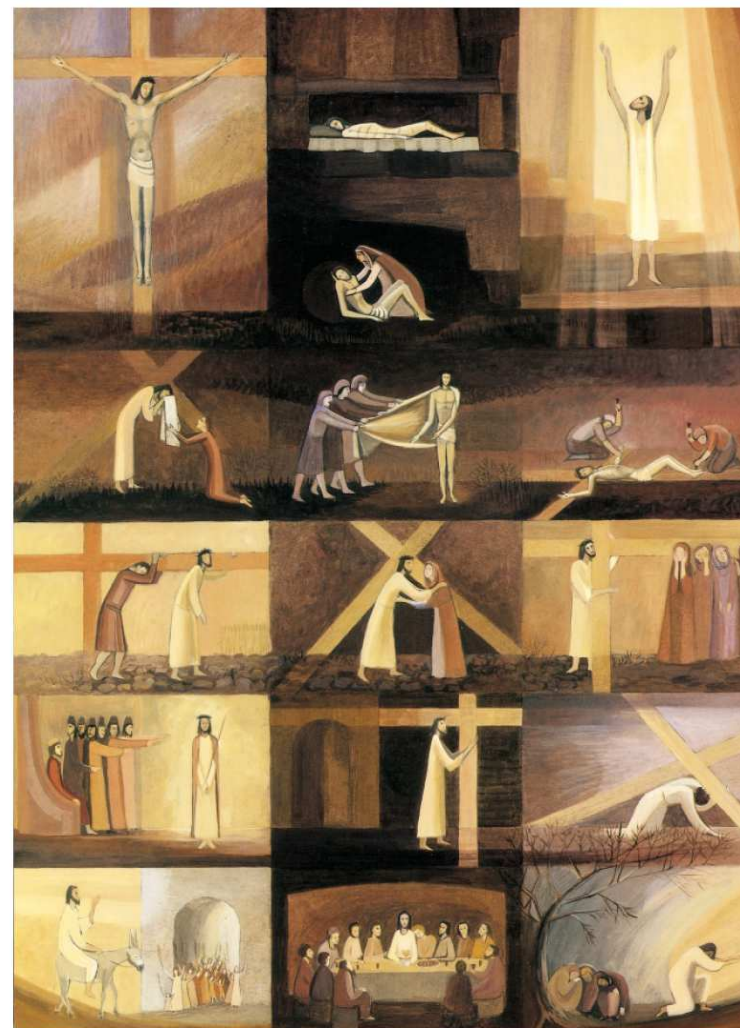
(Jmenujeme lidi, které jsme znali a kteří zemřeli.)

Je dobře, že víš, jaké to je.

Je dobře, že jsi vstal z mrtvých a my máme naději,

že všechno proměníš v život.

Amen.

Jdeme s Ježíšem křížovou cestu

dopis rodičům

Milí rodiče,

dosud byla naše setkání plná radosti, harmonie, spolupráce, barevných obrazů a života.

To, co v nich bylo bez života, se na konci znovu v život obracelo nebo byla vyslovena naděje, že podobně se obrátí v život vše, co je mrtvé v nás i v tom, co prožíváme. Slepý znovu uviděl, hluchoněmý uslyšel a promluvil, chromý se postavil na nohy a lidmi opovržený byl znovu přijat. Vše by mohlo vypadat jako ideál, jako sen a toužebné přání, kdyby nepřišly události, které jsme si přiblížili v tomto setkání.

Dnes jsme se totiž vrátili k událostem Velkého pátku a děti se setkaly s Ježíšem, který se pro člověka vzdává všeho, co má. Vzdává se svých nejbližších, nechává si pomáhat, nechává se oplakávat. Ten, o kterém děti tolikrát slyšely jako o zachránci, jde ulicemi Jeruzaléma vysílený, ponižovaný, zbitý, opuštěný, slabý a posmíváný s těžkým křížem na ramenou. Je to veliká proměna, která vypadá na první pohled jako porážka a znehodnocení všeho, co bylo předtím, ale není to tak. Ježíš totiž zachraňuje dál

a tentokrát definitivně tím, že trpí a umírá. Nikdo nemá větší lásku než ten, který položí svůj život za své přátele, a to se v tu chvíli děje.

V předchozích setkáních děti uslyšely, že zrno musí zemřít, aby vyrostl klas, hrozen musí být vylisován, aby bylo víno, a staré musí uvolnit místo novému, aby život mohl pokračovat. To jsou zákonitosti, které v sobě nesou jednu a tutéž myšlenku: k životu patří smrt a smrt patří k životu. Ježíš na sebe bere kříž života, protože k růstu patří zánik, ke štěstí patří námaha a k životu patří bolest a smrt.

Ježíš vstupuje do lidského utrpení a dává mu smysl a útěchu. I když na konci cesty leží Ježíšovo mrtvé tělo a ke hrobu je přivalený kámen, můžeme vyslovit naději: Třetího dne vstane! V příštím setkání dětem příběh dopovíme, ale po celý svůj život přesto budeme stát před hrobem zavaleným kamenem a budeme se s vírou a nadějí ptát po smyslu lásky, která se dokáže obětovat pro druhé.

Co můžeme společně dělat?

Není třeba se bát hovořit s dítětem o smrti. Není třeba před ním ohleduplně tajit, co s sebou přináší nemoc, co způsobuje bolest a co se děje, když člověk umírá. Není třeba se bát hovořit o stáří a konci života.

- Můžeme společně prolistovat album a vyprávět si o lidech, kteří už zemřeli. Můžeme dětem popsat, nebo společně vzpomínat, kdo v poslední době umřel. Vzpomínáme především na to, co bylo na člověku jedinečné a vzácné. Připomeneme si konkrétní příhody, slova, která říkal, nebo věci, které rád dělal apod.
- Popovídáme si o tom, co koho bolí nebo co koho v poslední době bolelo a jak svou bolest prožíval. Co mu nejvíce vadilo? Co jej překvapilo?
- Ze stěny můžeme sundat kříž, prohlédnout si jej a povyprávět, kdo nám tento kříž daroval nebo kdy a za jakých okolností jsme jej koupili.
- Pokud máme, můžeme si prohlédnout křížky, které nosíme na krku, a připomeneme si, při jakých příležitostech jsme je dostali nebo koupili.
- Naplánujme si společný výlet na místo, kde je v přírodě nebo u poutního kostela křížová cesta.

O životě se nedá mluvit bez toho, že nazveme smrt smrtí, a o vzkříšení se bez reality smrti nedá mluvit vůbec. Není třeba se bát, protože v tom leží podstata radostné zvěsti: Byl mrtvý a vstal z mrtvých.

Přeji Vám odvalu k tomu nazývat věci, které patří k životu, tím, čím jsou, a mluvit o tom i se svým dítětem.